

27 października. Komentarz do Ewangelii o. Jacka Salija OP

(Rz 8, 26-30) Bracia: Duch przychodzi z pomocą naszej słabości. Gdy bowiem nie umiemy się modlić tak jak trzeba, sam Duch wstawia się za nami w błaganiach, których nie można wyrazić słowami. Ten zaś, który przenika serca, zna zamiar Ducha, wie, że wstawia się za świętymi zgodnie z wolą Bożą. Wiemy też, że Bóg z tymi, którzy Go miłują, współdziała we wszystkim dla ich dobra, z tymi, którzy są powołani według Jego zamiaru. Albowiem tych, których od wieków poznał, tych też przeznaczył na to, by się stali na wzór obrazu Jego Syna, aby On był pierworodnym między wielu braćmi. Tych zaś, których przeznaczył, tych też powołał, a których powołał, tych też usprawiedliwił, a których usprawiedliwił, tych też obdarzył chwałą.

(Rz 8, 26-30)

Bracia: Duch przychodzi z pomocą naszej słabości. Gdy bowiem nie umiemy się modlić tak jak trzeba, sam Duch wstawia się za nami w błaganiach, których nie można wyrazić słowami. Ten zaś, który przenika serca, zna zamiar Ducha, wie, że wstawia się za świętymi zgodnie z wolą Bożą. Wiemy też, że Bóg z tymi, którzy Go miłują, współdziała we wszystkim dla ich dobra, z tymi, którzy są powołani według Jego zamiaru. Albowiem tych, których od wieków poznał, tych też przeznaczył na to, by się stali na wzór obrazu Jego Syna, aby On był pierworodnym między wielu braćmi. Tych zaś, których przeznaczył, tych też powołał, a których powołał, tych też usprawiedliwił, a których usprawiedliwił, tych też obdarzył chwałą.

(Ps 13 (12), 4-5. 6)

REFREN: *Ja zaufałem Twemu miłosierdziu*

Spojrzyj i wysłuchaj mnie, Panie, mój Boże.
Oświeć moje oczy, bym nie zasnął w śmierci,
by wróg mój nie mówił: „Ja go zwyciężyłem”,
by się nie cieszyli moi przeciwnicy, że się zachwiałem.

Ja zaś zaufałem Twemu miłosierdziu,
niech się moje serce cieszy z Twojej pomocy.
Będę śpiewał Panu,
który obdarzył mnie dobrem.

Aklamacja (2 Tes 2, 14)

Bóg wezwał nas przez Ewangelię, abyśmy dostąpili chwały naszego
Pana Jezusa Chrystusa.

(Łk 13, 22-30)

Jezus, nauczając, szedł przez miasta i wsie i odbywał swą podróż do
Jerozolimy. Raz ktoś Go zapytał: „Panie, czy tylko nieliczni będą
zbawieni?” On rzekł do nich: „Usiłujcie wejść przez ciasne drzwi; gdyż
wielu, powiadam wam, będzie chciało wejść, a nie będą mogli. Skoro
Pan domu wstanie i drzwi zamknie, wówczas stojąc na dworze,
zaczniecie kołatać do drzwi i wołać: „Panie, otwórz nam”; lecz On wam
odpowie: „Nie wiem, skąd jesteście”. Wtedy zaczniecie mówić:
„Przecież jadaliśmy i piliśmy z tobą, i na ulicach naszych nauczałeś”.
Lecz On rzecze: „Powiadam wam, nie wiem, skąd jesteście. Odstąpcie

ode Mnie wszyscy dopuszczający się niesprawiedliwości”. Tam będzie płacz i zgrzytanie zębów, gdy ujrzycie Abrahama, Izaaka i Jakuba, i wszystkich proroków w królestwie Bożym, a siebie samych precz wyrzuconych. Przyjdą ze wschodu i zachodu, z północy i południa i siądą za stołem w królestwie Bożym. Tak oto są ostatni, którzy będą pierwszymi, i są pierwsi, którzy będą ostatnimi”.

Komentarz:

Paradoksalna jest dzisiejsza Ewangelia. Tych, którzy sobie wyobrażają, że oni sami należą do nielicznych, którzy będą zbawieni, Pan Jezus poucza, że dar zbawienia Bóg rozleje wśród ludzi obficie, ale może się tak zdarzyć, że właśnie oni zbawienia nie dostąpią. Jednym z warunków dostąpienia zbawienia jest mieć w sobie gorące pragnienie, aby jak najwięcej ludzi zaprzyjaźniło się z Bogiem – i znalazło w Nim odpuszczenie grzechów i życie wieczne.

Pan Jezus zarazem mówi wyraźnie, że każdy z nas może sobie zasłużyć na potępienie wieczne. Niestety, taka jest prawda. Przejmujący jest ten fragment z dzisiejszej Ewangelii, gdzie Pan Jezus ostrzega nas, żebyśmy nie zasłużyli sobie na usłyszenie na Sądzie Bożym: „Nie znam was! Odstąpcie ode Mnie wy, którzy dopuszczacie się niesprawiedliwości!”.

Ewangelia jest Dobrą Nowiną i słowem miłości Boga do człowieka. Każde zdanie Ewangelii jest słowem miłości. Również kiedy Chrystus mówi o potępieniu wiecznym, jest to słowo Jego miłości do nas. Zatem spróbujmy odczytać Jego przestrogi na temat potępienia wiecznego jako słowo właśnie miłości.

Zauważmy, że kiedy Pan Jezus mówi o potępieniu wiecznym, to nie po to przecież, żeby nas o tym poinformować, ale mówi to w formie ostrzeżenia, właśnie z miłością. Chce nas w ten sposób wezwać, żebyśmy życie traktowali z należytą powagą, żebyśmy miłosierdzia Bożego nie wykorzystywali do bagatelizowania grzechu.

Jeśli Pan Jezus mówi o możliwości potępienia wiecznego – że ja mogę się zmarnować na wieki – to wzywa mnie w ten sposób do nawrócenia. Czasem miłość musi użyć narzędzi mocnych i ostrych. Jeżeli serce człowieka tak skamieniało, że innego sposobu, żeby do niego dotrzeć, nie ma, to trzeba w nie walić młotem, skoro inaczej nie da się tego kamienia rozbić. Również taki sens mają przestrogi Pana Jezusa, że możemy zmarnować swoje życie na zawsze.

Wreszcie, jeżeli przestrogi Pana Jezusa o potępieniu wiecznym staramy się słuchać w miłości, to natychmiast uruchamia się w nas dobre myślenie o innych. Miłość każe nam się niepokoić o tych naszych bliskich, którzy znajdują się daleko od dróg Bożych. Modlimy się wtedy o ich nawrócenie, opamiętanie.

To naprawdę niezwykle, że w Ewangelii wszystko bez wyjątku jest słowem miłości. Nawet słowa o potępieniu wiecznym.

o. Jacek Salij OP